

SZAVAK A MÉLYBŐL

PARTRA VETETT GONDOLATOK

2021 / 3.

Író Alkotók Klubja

Szavak a mélyből

2021/3.

HU ISSN 2498-6429

Készítette: Dittrich Panka
Lektorálta: Kerecsényi Éva
Borító fotó: Erdős László
iro.alkotok@gmail.com

Kerecsényi Éva

Ébredj királylány

Lecsorognak a napok az idő arcáról,
elkenődnek a percek, mint ócska szemfesték,
kardodba dőlve ha csak vársz a fásult csendben,
vagy hagyod, hogy összeúzzon a mókuskerék,
hiszed, időd végtelen, nem látni a partját,
belemarkolsz, fröcskölnéd, kezedből kipereg,
s koponyád rejtekében mire szikra pattan,
holdbéli táj fogad, kiszáradt, üres meder.
Ébredj királylány, lépj ki a fényre,
szaggassa a szél a báli szoknyád,
aranykoronád ha szívedben hordod,
az élet nem lehet gonosz mostohád.

Kerecsényi Éva

Ölelj át

Ölelj át,
mikor a moccanó csendben
aranyhaját fésüli a reggel.
Ölelj át,
mikor az ébredő vízpart
párát sóhajt a kék végtelenbe.
Ölelj át,
ne kérdezd
mikor, hogyan, hová,
s mi lesz a vége.
Ajkad legyen pecsét a számon,
mosolyod lelkem legszebb nyakéke.

Kerecsényi Éva

Hahó, álmok

Hahó, álmok, gyerünk sorba állni,
pörög a stopper, az élet suhan,
addig kéne a nyomába érni,
míg ki nem írják: utolsó futam.

Kicsik és nagyok, szabad a pálya,
őrvög az aréna, startjelre vár,
muszáj előzni, próbál nyomulni
a betonba ragadt, torz megszokás.

Régi nagy álmom, figyeld a sípszót,
porold le mezed, és vedd fel cipőd,
kapj a karodba, repíts magaddal,
elpazaroltunk már oly sok időt.

Kihagyott körök, legyilkolt percek
árnya kísért, szemében szájalom,
hahó, álmok, hát fussunk el innen,
száz gyors vagy maraton - én vállalom.

Kerecsényi Éva

Há-rom szó-tag

botladozik a szó,
pedig sietne, úgy loholna,
az érzés szétfeszíti,
alig várja, hogy kimondja,
illeg-billeg bajszán,
rácuppan nyelv hegyére,
s onnan szónokolna,
ahogy torkán is kiférne,
csiklandozza ajkát,
úgy fáj, hogy visszatartja,
csomót köt nyelvére,
nem érti, mért ily balga,
tipeg-topog zavartan,
háta hétrét görnyed,
bár szállna, mint a pille,
s a széllal kergetőzne,
szívben fogant érzés
egyszer szót kér majd magának,
megköszörüli torkát,
s a szótagok sorba állnak,
s egy édes pillanatban,
mikor hátat fordít az illem,
szavalni kezd a lélek,
s a világ helyére billen

Kerecsényi Éva

Gyógyulás

Fekélyes foltok a tegnap arcán,
szavak szurkálta nyílt, vérző sebek,
forog a kerék az idő malmán,
halványul a seb, s lassan beheged.

Fülemben cseng sok sértő mondat,
mi miszlikre tépkedte lelkemet,
gyomromban feszültség, bomba robban,
de a félelem nem úz már csúfot velem.

Pelyhes állú évek huss, elszöktek,
szó nélkül elloptak sok szép napot,
letaposott álmok mégis felnőttek,
újjászülettem, új ember vagyok.

Feloldozást ad a megbocsátás,
harag talaján fű sosem terem,
jókedv landol a leszállópályán,
hogy megédesítse az életem.

Kerecsényi Éva

Csak, csak, csak

mindig csak holnap,
mindig csak máskor,
arasznyi életünk
mint kódorgó vándor
keresi hazáját,
de folyton eltéved,
mert iránytűt ad
a vakok kezébe,
zuhannak a percek
egy feneketlen kútba,
sosem jutunk el
hőn vágyott randevúkra,
görbítjük, mi egyenes,
összekenjük, mi tiszta,
csak pislogunk,
ahogy borunkat az idő megissza,
teli pohár mellett szomjazunk,
lelkünk örökké éhes,
a terített asztalról nem veszünk,
jobb a savanyú, mint az édes?
álmokat gyártunk, mintha kötelező volna,
de nem merünk felszállni
a boldogság hajóra,
karnyújtásnyi a valóság,
de biztonságosabb a távol,

ám a kör közepében
így mindig más táncol,
s az út végén, hol a redőny
csak résnyire lesz nyitva,
szomorún számolunk:
ennyi volt megírva?

Kerecsényi Éva

Vég nélkül

Csodállak irigység nélkül,
követlek utánczás nélkül,
vezethetsz erőszak nélkül,
tisztellek, de kényszer nélkül,
dicsérlek hízelgés nélkül,
ölellek gátlások nélkül,
szeretlek elvárás nélkül,
gyere, minden indok nélkül.

Kerecsényi Éva

Lerajzollak

Ha rajzolni kéne valami szépet,
modellt állna nekem az érzelem,
pillecukor színű, könnyű és édes,
legalábbis ilyenek képzelem,
s tudod, éppen rólad mintáznám
összebújós, csicsergős hajnalon,
mikor szeretet illatú aranyló sárgán
dorombol a napfény az ablakon.
Rólad mintáznám, nagyokat nevetnénk,
bekötött szemmel is tudnám,
hogyméremre vagy,
úgy tennék, mintha nem találnálak,
hogymelkaphass egy óvatlan pillanat,
hozzád simulnék,
valamit súgnék, te átölelsz,
a szó elakad,
belebújnék az illatos csendbe,
hogymkezem átfonja nyakadat,
s mikor ránk nyitja az ajtót a sürgető reggel,
s illanni készül az éji varázs,
még szorosabbra húzzuk a percet,
s két S betű egymásban kincsre talál.

Ötvös Németh Edit

húsklopfoló

Dögörné született: Akarnok Aranka
hétfő délután tizenöt óra magasságában
húsklopfolóval verte szét hitese ura
Dögör Gyula fejét
Aranka hirtelen felindult állapotát a bíróság
nem kérdőjelezte meg mert arca pírja
a történet ismételt átélése hatására úgy
világított alabástrom bőrén mint
Jézus-szíve virág hintés napján
az oltár körül
Dögör Gyula felesége elmondása szerint
kihívta a sorsot maga ellen mert annyi
megalázást lelki bántalmazást egy némben
már nem tud elviselni amennyit ura
az utóbbi évtizedben rázúdított
öntötte az nyaklók nélkül csöbörből
sajtárból a frissen fejt tejjel együtt
a sörös doboz keskeny nyílásából
csorgatta azt a komlós keservet
Aranka nyakába csupa kiütés lett tőle
a dekoltázs selyme
közben szúrós pillantásokkal kísérette
az asszony minden egyes mozdulatát
ha a jószágoknak több abrakot adott
kapott

ha a vasalás után ráncosan imbolygott
a keményített ing a vállfán
kapott
ha az étel ízetlen lett netán sós
kapott
nem tudott olyat tenni amit Gyula
ne dobott volna a sárba jól megtaposva
nyikkanni sem mert mikor aztán ura
napnyugta után maga alá gyűrte
túrte
hang nélkül mélyült el a zokogás
hálóinge korcában
aztán egy nap meglapogatta a szeletelt
disznókarajt nem túl vékonyra mert
Gyula azt nem bírta
fűszerezte a húst beforgatta
lisztbe tojásba meg a darált száraz kenyér
megfakult morzsájába forró zsírba dobta
a piros fedőt tette rá a lábasra
mert ünnep készülődött
megfogta a klopfolót és besurrant
a tiszta szobába
megállt az alvó Gyula feje fölött
gondolkodott egy csöppet
aztán meglengette a szerszámot
majd lecsapott
addig verte a tésztaképét
míg egynemű masszává nem pépesedett
a művelet végén ráborította
hímzett vásznát hadd keljen szépen tovább

a bíró nem zárta ki a bomlott elméjűséget
vizsgálatra küldte a zárt osztályra
Aranka akkor kapta vissza a szabadságát

Ötvös Németh Edit

utazás

rohadtul nehéz ez a bőrrönd
címkéivel a halál mos fogat
dörzsöli a megsárgult csonthoz
az emlékeim

szíjjal ütik a hátam
a vastag marhabőr megsebez
nem kötik be
hagyják szabadon
vércseppjeim szitálását
bámulja egy légy lábait dörzsölve

combom csonka
kicsusszant belőlem az utolsó levegővétel
-belefulladt az önsajnálatba-
hallom a hangokat
mik erősítik egymást

a bakó a sarokban bajuszát pödri
majd felhúzza a csuklyát
magára és rám is
az övéen van két lyuk
még lát
én pedig soha többé nem

Ötvös Németh Edit

elgondolkodtam

ha hamburgert ennék minden nap
dagadt lennék mint egy fitneszlabda
gurulnék ide meg oda
ha valaki pattogatna
odaverődne az aszfalthoz az agyam
csökkenne bennem az értelem
ugrálnék száraz borsóként
a forró platnin
vagy belesüppednék a ragacsos anyagba
akkor lennék csak igazán
földhözragadt
ha meginnám hozzá az összes
cukros szénsavas levet bugyogó
automatából eresztve
lehet fel is szállnék
onnan nézném
a sok kiszabadult vidám embert
lehet fentről a boldogság is kékebb

Ötvös Németh Edit

van az úgy

van az úgy hogy nem lehet segíteni
mert nem hagyja akinek
nem inge inkább szutykos gatyája
telemegy azzal a bizonyos puha sárga
anyaggal ha olyan az idegállapot
márpedig olyan hajtja a turbina
széles lapátja olykor megpörgeti
és szétszórja a földeken igazán
bő termés ígérkezik általa
vagy belőle fejlődik az "igazi" értelem
annak aki megelégszik vele

Ötvös Németh Edit

a barátságról

a barát nem csupán pókfonal
ő erős szemekből vert láncolat
sohasem szenttelen
a barát az igazi zarándok addig operálja
a hagymahéjakat amíg az őszeset
szépen lebontja aranyszállal összevarrja
hogy ne keveredjenek
a barát bölcsőben ringatja az álmokat
esténként mesét mond nekik
kifésüli a bogot kusza hajukból
nem tapossa szét a napokat
kifényesít minden kavicsot
merre utad vezetett
a barát az majdnem zárt karika
ragasztószalag igyekszik összefogni
az apró rést ami szinte észrevétlen
mégis szivárog ha túl nagy a nyomás

Ötvös Németh Edit

Kréta - körben

akkor nem ismertem még a majonézt
amikor görög gyümölcsöt ettünk Krétán
szellő fújt a szigeten
az autópálya nem volt készen
majdnem lezuhantunk az út végén
a szakadékba mint a filmekben
nem alkudtam
kifizettem amit kért a fekete ruhás asszony
öröme fülig ért utánunk szaladt
cipelt még egy szakajtó narancsot

könnyű fából épült a csónak
egy személynek pont elég
beszálltál és indultál is gyorsan
a hullám átcsapott majdnem a peremén

a nap elé felhő került
ahogy távolodott a sajka és benne te
félresöpörtem arcomból hajam
izzadt sókristály táncolt
üvöltő testemen

Ötvös Németh Edit

matek

mindig ez a francos remény
élmény lenne hogyha menne
leváltanák megfognák
legalább megfingatnák
a hihetetlen agressziót
öncélú prédikációt
manipulációt
a fiókba zárt bátor pálcikaember
akkor előbújna és felkarcolná a falra
“ szabadság”

ha csak ez lenne
de mindig van ami elrontja
itt meg ott megnyirbálja
levon összead és gyököt von
no meg összegez
a végén állandóan kijön
a hiány

Ötvös Németh Edit

agyrágó

lapulevél fejemen
húset nem ad
csak még jobban
viszket
allergia vagy állandósult
kullancs mászik
a felszín alatt
pedig természetes hogy
ameddig ilyen makacs gondolat
túrja a napokat nincs béke
míg a megoldásban a kelés
ki nem fakad

Ötvös Németh Edit

bárányok hajnala

azt hiszem most már tényleg világgá megyek
bolond itt mindenki
nadrágom foltok rojtos halmaza
ingem nincs amit magamra vegyek
szandálom pántja elszakadt
nem ismerem a legújabb trendet
kókusz ízű látomást kergetek
a rózsaszínű tollam rég kifogyott
felhőket sem tudtam vele rajzolni az égre
a vasútállomás túl messze volt
a kanyarban sötéten meghajolt
vonatom árnyéka robajjal törte szét
bennem a csendet majdnem
eltemettek élve a fekete emberek
álomban fehér csontok borították
a homokos partot sirályok vijjogtak
só hullott az égből a vörös esővel

azt hiszem most már tényleg világgá megyek
kő-mosott az utca
a kapualjak álmos félhomályában
macskák henteregnak
morzsákra vadásznak a szürke galambok
totyorgó öregasszonyok nyomán
engem nem látnak bőröm átlátszó

csengettyű sincs a nyakamban
sem aranypántlika nevesincs
akolba húzódok be a vihar elől

Ötvös Németh Edit

lolita

bársonyos barack
hej de nagynak akar látszani
és babrálni csak babrálni
villogó szájpecsek kering
a merev drótkosárba zárt
szabályos álom körül
hegyezett nindzsa karmok
mélyen vájnak az inas húsba
apró szirén énekel
és kacag csak kacag
a csábítást akarja játszani

Ötvös Németh Edit

gubancgyár

van aki csak a problémát gyártja
más kárára rá sem rántva
hogy a kút kávján át betolja
a mélybe
bátran teszi szeme sem rebben
hisz mindig megengedtek neki
mindent
sőt annál is többet
ezért hiszi magát
mindenek felettinek
borzas haját söpri a szél
szája lepcsés mivoltából
egy centit sem enged
bárcsak bevárná valaki
kívánják sokan mert a cimbi' barátságtól
bekómálnak cseppet sem boldogan
agyában a józan gondolat fikarcnyit sem marad
elrepül mint megvadult lepke sebesen
talán keletre

Ötvös Németh Edit

időháló

fekete-fehér négyzethálóba zárt
összegyűrt hőség
krémszerűen terül
bevonja a naptortám romjait
olvadtan csurog a máz
a hirtelen jött napelem
infarktust osztogat

apró patakok folynak csendben
sót merítenek a bőr alól zsír csordogál
fonnyadt testek vánszorognak
az óra halálos iramban forog

Ötvös Németh Edit

dagonya a izeletes alomban

homokba fúrom mind a hét fejemet
álnok fenevadak szívják a véretem
egyenként hasítják le gyöngye nyakamat
hiába virrasztok ledönt az akarat

lapokat olvasok hitványak a napok
vakok ráncigálják a napot valahol
a zsákmány néha sok néha meg kevéske
lesokkolt legutóbb valaki "erénye"

Ötvös Németh Edit

de jó itt a nyár

semmi sem jó itt a nyár
a kamion füstöl rozsdás
kártevők nyüzsögnek
pajtás rajta oszd meg az időt
az sem baj ha harminchárom
pár karod kinő sőt előny
hatvanhatal tudsz kapirgálni
földre hányt viseltes gúnyád
körül ropni a táncot ledobhatnád
végre a láncot örökre
de még nincs itt az idő
csak a nyár

Vönöczkiné Gmeindl Margit

A fénysugár

A napsütés csalóka,
incselkedik velünk,
fekete fellegek mögé bújva
érzi már, meleg sugara nincs.
A földet takarja
sejtelmes félhomály,
mi megszaggatja
az ég kék bársonyát.
Nem tudni mi lesz belőle,
villámlás, mennydörgés, zivatar?
A félelmünket fokozni
az ég ura velünk tenni még mit akar?
A sötétből most lassan kiviláglik,
látszik egy halvány sugár nyaláb
az "Isten ujja", hogy hinni tudjunk
és bízni újra, meg újra!"

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Ha a virágok....

Színek, levelek, formák
szirmaikkal, illatukkal
beszélnek hozzád.
Csodálj, de ne érh hozzám!
Szól a kaktusz kurtán.
Testemen a túske büntetés,
csak sejtem, hogy miért,
ezt adta virágaim mellé az ég.
Szerény kis kövirózsa lettem
de élek és szőnyeget terítettem
lábad elé, vagy gyógyítlak, ha kell.
Királynő vagyok, szól a rózsza,
fejét feltartja és illatát szórja.
Szerényen fűközt meglapulok,
illatomról mégis tudod,
én a kis ibolya, itt vagyok.
Így mondja el mind, az életét
Szavukat szíveddel hallgasd,
hogy meghalld, mind hozzád beszél!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Próbababa

Könnyműen, mint ki néma s léha
ruháját ledobva, áll némán, tétován.
Tekintetét faárnyék eltakarja,
úgy érzi tán, hogy ez a pőreség
a szabadsághoz, már elég?
Csüggedten csüng a két keze,
hisz nem szerette őt még senki se'.
Próbálna lépni, valami visszatartja,
torka is néma, nincs is hangja,
szíve sincs, ami dobbanna.
Fejében a gondolat, csak talány,
egy szerelme maradt a magány.

Rozán Eszter:

Hullámok között

Arany színével ringat a nyár, térdig gázolunk a vízben. Ma minden él és kacag, a természet trillázva ünnepli az életet. A strand dugig megtelt, pokrócokon gubbasztó gyerekek majszolják kukoricáikat, pocakos férfiak sört hörpölnek, birkóznak a túlméretezett lángossal, kismamák szaladnak éppen megszökni készülő csemetéik után. Az ég mélykék, vakít a napsugár, sirályok vijjognak a távolban, vitorlások suhannak az egyre erősödő szélben. Bögölyök köröznek bőszt elszántsággal körülöttünk, izgatottan keresik áldozataikat, már érzem is a csípést a karomon. Odacsapok, a bögöly odébb libben, éppen csak egy arasznyira, kárörvendőn röpköd előttem, jelezve, hogy nem lehet túljárni az eszén. Utánkapok, elrepül, visszaszáll, elkergetem, eljátszadozunk egy darabig, míg Joe rosszallón rám nem szól.

– Menjünk már beljebb, vagy örökké itt akarsz dagonyázni?

Megrázom a fejem. A 35 fokban hidegnek tűnik a víz, borzongva hatolunk beljebb, hínár súrolja a bőrünket. Joe elszántabb, mint én, már bele is veti magát, én még didergek egy darabig, nem afféle mazochista indíttatásból, nehezen veszem rá magam, hogy nyakig merüljek a habokban.

Problémám hamar megoldódik, hét-nyolc éves kislányok közelednek felénk, kezükben vízipisztoly, teljesen átadják

magukat a játéknak. Mielőtt észbe kapnék, engem is betérítenek. Vacillálok, hogy rájuk szóljak-e, ámbár úgy gondolom, nincs jogom ahhoz, hogy azért reklamáljak a Balaton kellős közepén, mert vizes lettem. Méltán lennék gúnyolódás tárgya.

Joe közben elúszott mellőlem, a távolból integet. Labdázókon vágok keresztül, egy labda homlokon talál, „sorry”, mondja a tulajdonosa, „no problem”, felelem.

Mély lélegzetet veszek, majd hasra vetem magam. Egy pillanatra elszibbaszt a hideg, aztán gyorsan rájövök, hogy valójában nagyon kellemes a víz. Joe után tempózom, szeretném utolérni, de szem elől tévesztettem. Hát ez meg hogy lehet? Igaz, hogy meglehetősen sokan lubickolnak körülöttem, de azért mégsem annyian, hogy ne lássam meg, merre jár.

– Joe! – kiáltom reménytelenül.

Ebben a hangzavarban biztosan nem hallja meg.

A bóják felé láttam utoljára, én is arra úszom, nem ér le a lábam, kikerülök egy vízibiciklit, egy kajakos egyenesen felém tart, attól félek, hogy elüt, ám az utolsó pillanatban kikerül. Megkönnyebbülten felsóhajtok.

Bármerre nézek, sehol sem látom Joe-t. Mi történhetett? Nem hagyhatott magamra, ez egyáltalán nem vallana rá.

– Joe, édesem, merre vagy?

Elhagyom a bójákat, óriásiak a hullámok, akár a tengerrel is vetekedhetnének. Kapok egy hatalmas löketet az arcomba, a víz alá kerülök, fuldokolva evezek a felszínre. Köhögnöm kell, megpróbálom visszatartani, amennyire csak tudom, az erőlködéstől megint süllyedni kezdek. Egek, mi lesz most velem?

Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha visszaúszom a partra, errefelé már a madár se jár, pontosabban ők igen, itt röpködnek a fejem fölött, nézik a kínládásomat, ember viszont nincs már errefelé, még a legbátrabbak se merészkednek ilyen messze. A hullámok erősebbek nálam, bárhogya is igyekszem, a nyílt víz felé sodródom, pedig olyan vadul csapkodok, amennyire csak bírok. Ráadásul görcsbe rándult a lábam, satuként szorítja a fájdalom.

Na szép! Hol van ilyenkor Joe, amikor szükségem lenne rá?

Csak alig néhány órája történt, hogy átölelt a szállodai szobánkban, és szerelmes szavakat suttogott a fülembe.

– Drágám, nem is tudod elképzelni, mennyire szeretlek! Te vagy a legszebb nő a világon. Vigyázni akarok rád, és megvédeni minden bajtól.

Hazudnék, ha azt állítanám, hogy nem hízelegtek a szavai, melyik nő ne örülne, ha szíve választottja elárasztja bókokkal, ugyanakkor sértette az önérzetemet, hogy gyenge nőnek képzeld, aki a férfiak támogatására szorul.

– Ezt szoktad mondani a feleségednek is?

Szemmel láthatóan zavarba jött, nem tudta palástolni az érzelmeit.

– Most hogy jön ez ide? Miért kell Annát belekeverned?

Igen, tisztában vagyok vele, hogy Joe nős, és most éppen egy céges csapatépítő tréningen vesz részt, legalábbis ezt adta be a feleségének.

– Nem kell engem megvédeni, tudok vigyázni magamra! Majdnem veszekedéssé fajult a békésnek induló beszélgetésünk.

Most viszont, itt a tó közepén mégiscsak jól jönne Joe segítsége. Nem kapok levegőt, lefelé ránt a mélység.

Nem kiáltok segítségért, ugyan ki hallaná meg? Úgy látszik, ennyi volt, Tar Ilona élt 28 évet. Megadom magam, nem küzdök tovább, hagyom, hadd nyeljenek el a habok.

Ködön át érzékelem a helikopter a hangját, biztos, hogy nem fog észrevenni. A karomat azért kinyújtom, nem is annyira tudatosan, a vízbe fúló reflexszerű mozdulata ez. A propeller zaja erősebbé válik, érzem, ahogy kiemelnek a vízből, a következő pillanatban a helikopterben fekszem, éppen újraélesztenek.

Mondanám, hogy nem kell, magamnál vagyok, de nem jön ki hang a torkomon, csak víz.

Kinyitom a szemem, izmos férfit látok magam előtt, rám mosolyog.

– Megmenekültél.

Hálásan megszorítom a kezét.

Csiszár Antal

Sakk

A Központi Bizottság tagja, Soós elvtárs sakkpartira hívta Vecsés Gábor elvtársat, a Központi Bizottság titkárhelyettesét. A munkásmozgalom régi motorosai voltak, kipróbált harcosok, akik még a kapitalista rendszerben váltak a lángszavú párt robotosaivá. Illegáltságban készültek a dolgozókra vágyó fényes jövő megvalósítására, ha eljön az idő. Illegáltságban edződtek a pártzsargon szerint acélossá, fölöttük Damoklész kardjaként a börtön, vagy kivégzés veszélye lógott.

A földalatti szervező munka időnként megkövetelte a kikapcsolódást. Ekkor lettek a sakk szerelmesei. Ez az időtöltés nem csupán szórakozás volt, figyelemösszpontosításra sarkallt, hiszen a törvényen kívülieknek mindig számolni kellett a hatalom lépésével, miként a bábuk a sakktáblán, a két mező, a fehér és fekete, a hatalmon innen és a hatalom képviselőinek jelképes tereként is felfogható volt. Ha rosszul léptél eme virtuális táblán, könnyen a bíróság előtt találhattad magad, s az aktuális rezsim helyzetének szilárdság, avagy viszonylagos labilitása döntötte el, hogy hosszabb, vagy rövidebb időre kellett-e búcsút mondani a szűk korlátok közé szorított szabadság állapotának. Ezek az idők már elmúltak, megvalósulni látszott a munkásmozgalom. A párt vezetői börtön helyett a Parlamentbe kerültek, s többen az egykor csak álmódott miniszteri bársonyszéket

foglalhatták el. Az új helyen - kezdeti bizonytalanság után - magukra találtak. Üldözöttekből üldözőkké léptek elő. S kik lettek az új áldozatok? Kezdetben a régi elit, majd a radikális operációs kés egyre mélyebbre hatolt a társadalom testébe, s azon vették észre magukat, hogy immár elvtársaik vérét is ontják.

Hiába, ez az éleződő osztályharc természetes következménye. Délelőtt a legfelsőbb vezetők értekezletet tartottak, ahol a pártvezér borús hangulatban ecsetelte a politikai helyzetet. A bukott osztályellenség nem tud beletörödni abba, hogy a történelem szemétdombjára került. Miként a hidra száz fejjel támad proletár államunkra, vissza akarja forgatni az idő kerekét, már a pártba is beférkőzik, belülről bomlaszt. Trockista, nacionalista körök hálójában vagyunk. Ki gondolta, hogy Álmos Dezső, akit hú elvtársunknak hittünk, s támogattunk, ellenforradalmi erők, külföldi hatalmak szekértolója lett. A bíróságon kiderült, megerősítve a rendőrségi, ügyészségi kihallgatások eredményét, hogy a rendszer ellenségével állunk szemben, aki készen állt - cinkosaival együtt - elősegíteni a harmadik világháború kirobbantását, rendszerünk megdöntését, hogy Ady versét idézve ismét, „Nyár éjszakán a grófi szerűn reccsenne a deszkapalánk.” Hála a marxizmussal felvértezett egészséges kommunista magnak idejében lelepleződtek, s elnyerik méltó büntetésüket. De mindez, Tisztelt Elvtársak, csak a jéghegy csúcsa. Számunkra elsőrendű feladat ezt a hegyet az utolsó jégkockáig megsemmisíteni internacionalista

kötelességünk a nemzetközi munkásmozgalommal szemben.

Az elmúlt hetekben hónapokban sorjáltak a hasonló bejelentések, mind pártberkekben, mind a közvéleményben megütközést keltve. Kezdetben hitetlennek tűnt, de kételyeiket mindig azzal oszlatták el, hogy a Párt nem tévedhet, ma már nincsenek úgymond koncepciós perek, az igazságszolgáltatás a helyén van, hogy a becsületesen dolgozók nyugodtan keljenek és térhessenek nyugovóra, az „őrzők tudják kötelességüket”.

Igaz, sok méltán kifogásolható jelenség zavarta az idillt - áruhiány, szűkös választék, kifogásolható minőség -, de mindez - a pártvezetés szerint - kezdeti nehézség csupán, s tekintetünket a fényes jövőre, a majdan beköszöntő kommunizmus árubőségére kell fordítani. A kommunista Kánaánért mindenkinek szívósan kell dolgozni. „Áldozatokat a jövő bőségéért” - így a kommunista jelszó. Mi tagadás voltak ellenzéki hangok, születtek gúnyversek, de ezeket nem lehet eltűnri, mert úgymond elégedetlenséget gerjesztenek, s a mindenható Párt tekintélyét aláássák. Velük, mint Gábriel arkangyal Ádámmal és Évával szemben, lángpallossal kell fellépni. Itt még a bibliai idézet is megengedett.

„Köszöntjük Minimálbórorszában! A pofánk nagy, avagy a zsemle kicsi?” – ilyen és ehhez hasonló röpiratok láttak időről időre napvilágot. A szervek lázas buzgalommal kutakodtak az elkövetők személye iránt, s a szerzők

osztályrésze - ha nyomukra akadtak, a börtönrácson túli világ lett.

Az értekezleten Soós elvtársat a pártvezér töretlen bizalmáról biztosította. Ezt baráti kézszorítás kísérte. A lakásban a házigazdán kívül felesége és kiskorú lánygyermekke tartózkodtak. Az anya a belügyminisztériumban bizalmi állást töltött be, a személyi anyagokat kezelte. Rajta kívül senki sem tudhatott többet a Minisztérium munkatársairól, de, mint a maffiában, ő is omertára volt kötelezve.” Innen egy információ sem juthat ki, így határozott Balogh miniszter és Hazai, a nő közvetlen felettese, személyzeti osztályvezető rákontrázott, a hallgatás itt munkaköri köteleesség, hangsúlyozta.

Évike a kislányuk büszkén újságolta, hogy ma több pirospontot gyűjtött be: olvasásból, számolásból és szépírásból. Az apa elégedetten nyugtázta mindezt, majd felhívta a kicsi lány figyelmét arra, hogy egy kommunista lánya, kötelessége jól tanulni. Tudod lányom, híres bolsevik vezérünk, Lenin elvtárs is azt tanította, hogy „Tanulni, tanulni, tanulni!”. Ezzel az apa egy Vlagyimir Iljics fényképet nyújtott át gyermekének. Őrizd meg jól, s ha nehézséged támad, úgy érzed, hogy nem tudsz megbirkózni a tananyaggal, mindig vedd elő és jusson eszedbe, egy kommunista gyermeke nem hátrálhat meg a nehézségek előtt. Tűzön-vízen át leküzdöd, így lesz méltó édesapjához.

Kisvártatva megérkezett a sakkpartner. Felállították a táblát, elhelyezték a játékosokat, s kezdetét vette a küzdelem, s mint általában, egy igazi hű pártember

dolgozva szórakozik, a sötétben bujkáló ellenforradalmárok leküzdésének módja foglalkoztatta őket. Nézd azt a parasztot, nem jól lépett, alighanem éretlen még arra, hogy marxista figura legyen. Az ilyet el kell távolítani - így szólt a titkárhelyettes, s Soós tábláján eggyel csökkent a harcosok száma. A kommunizmust erős bástyák védik, replikázott Soós, ezért nem tudom leütni. A te bástyáidon viszont rés támadt, eltévesztetted a taktikai irányt, s az egyik bástya máris ledőlt. Soós úr futóját sem kísérte szerencse. Emlékszel, szólt a titkárhelyettes, az illegalitásban lépéseinktől függött, meddig tart szabadságunk. Az ellenség minden gyenge pontunkat kihasználta. Soós elvtársat kiverte a víz. „Ma nincs szerencsém, ritkán fogtam ki olyan napot, mikor sorba veszítettem el a legfontosabb embereimet.” „Már a királyod van veszélyben. A kapitalizmusban, ha forradalom tört ki, buktak a koronás fők.”

Soós elvtársnak a cári család sorsa jutott eszébe, király figurájának elvesztése szinte sokkolta. A királynő még állt a vártán, de helyzete egyre válságosabb volt. Soós lépései sehogy sem tudták kimenteni a kutyaszorítóból. Borotvaélen táncoló helyzet állt elő.

Ekkor erős csengetés szakította félbe a csendet, mely egyre agresszívebbé vált. Soós elvtárs csak azt látta, hogy AVH-sok lepték el a szobát. „Önt, Soóst letartóztatjuk. Államellenes szervezkedés a vád.” Az imént még igazságügyminiszter kezén bilincs csattant, aztán házkutatás, majd foglyukkal együtt távoztak.

Végül az egyik AVH-s levette a királynőt is a tábláról. Matt.
Matt

Csiszár Antal

A latinterem kulcsa

Korai ősz.

1967-ben a Révai Miklós Gimnázium első évfolyamának tanulója voltam. Nyolcad magammal jártunk Zoltai László tanár úrhoz latin órára, tudniillik akkor még orvosi pályára készültem.

Tantermünk az öreg alma máter legkissebbike volt. Azon a napon azonban az ajtó zárva maradt. Kedélyesen fogadtuk a váratlan fejleményt, némi örömmel nyugtázva, hogy bár a klasszikus filológia óráján tengernyi élmény várt minket az ősi Róma mindennapjairól, de sebaj legfeljebb némi késéssel jutunk új, életre szóló információkhoz, mint Aeneas menekülése, Vendégség a karthágói királynénál, Didó halála, Róma megalapítása, s még sorolhatnám mi minden várt ránk ezeken az órákon. Az örömben persze öröm is vegyült, mert – mint minden órához – itt is hozzátartozott a tanulók vegzálás és kalkulusokkal történő minősítése. Megfejtette-e a latin mondatok fordítását, kellőképpen eligazodott-e a deklinációk, konjugációk terén?

Bízva bizakodtunk, hogy az óra kezdete mind későbbre nyúlik, s közben különféleképpen szórakoztattuk egymást.

Varázsigéekkel is próbálkoztunk, hátha a zár ördöge megadja magát, s megnyílik előttünk a szabadság lehetősége, ami a padok elfoglalását jelenthette, de bár a gimnazista nem matuzsálemi korú, de mégis ráfér a pihenés. A szünetek rohangászásainak fáradalmait a széles padokban történő elterpeszkedéssel enyhíteni.

Mi lenne, ha az Ali baba és a negyven rabló praktikáját próbálnánk felidézni?

Erre valamelyik vállalkozó társunk odament az ajtóhoz és így szólt:

Szezám tárulj!

Az ajtó zárva maradt, láthatólag nem ismerte a mesét. Nem csoda, hisz évszázadokkal később szerelték be a patinás épületbe, de lehet, hogy – felvilágosult révén – nem hitt a mesékben, ahogy a boszorkányok létezésében sem, de ez utóbbi lények nem játszottak itt szerepet.

Kisvártatva a tanár úr jól ismert lépései zavarták meg a csendet. A lelkes ötvenes éveit taposó tanerő csalódottan vette tudomásul, hogy aktuális pedagógiai tevékenysége némi csorbát szenved. A helyzet kulcsa azonban nem lapult köpenyének zsebében. Visszaballagott a tanári szobába, de kulcsot ott sem talált. Az óramutató könnyörtelenül (számunkra megkönyörülve) baktatott a következő szünet időpontja felé. Ezt követően a tanár úr ismét a tanári felé vette az irányt, s kisvártatva visszajött, saját külön bejáratú kulcsával.

Az ajtó kinyílt, az óra megkezdődött.

Helyre állt a rend.

Csiszár Antal

A fagyalt

A fagyaltospult előtt hosszú sor kígyózott: minden korosztály képviseltette magát. Volt közöttük mindkét nem képviselője, szőkék, barnák, vörösek, dúshajúak és kopaszok, akadt, aki hajhiányát parókával kompenzálta. Akadtak soványak, testesek, karcsúak, hórihorgasok és köpcösök.

A férfi népség a teremtés koronázatlan királynőit szemlélte, hogy valamivel elüsse az időt a tömeg lassú araszolása közben. A hideg édességre várók sorából kiemelkedett egy csodaszép lány - Aphrodité sem lehetett különb -, és egy olyan férfi, akit Michelangelo vésője sem formálhatott volna tökéletesebbre. Hogy hogy nem a férfi szempár a női csodára szegeződött. Tombolt a hőség egyre hosszabb lett a sor, hősünk nem csupán a kánikulától kábult, hanem a női tüneménytől is, s bár a meleg az agytevékenységnek sem kedvez, hősünk fantáziája szárnyalni kezdett. Lelki szemei előtt megjelentek a francia Riviéra képei, ahol a Földközi-tengeren motorcsónakázik a hölgygel, a tenger sós vize permetezi vállát, miközben imádottja szeme tükröződik a vízben. Majd képzeletben a francia Alpok sípályáin száguld kedvesével együtt, azon versenyezne, melyikük ér le hamarabb a pálya aljára. Képzelete rögvest más tájakra repítette. Egy úrhajóban száguldottak a világmindenségbe, az Örök Fiatalság Országába, ahol

édenkerti viszonyok között az örökké termő gyümölcsfák termését ízlelgetik. Ismét változott a kép. A forró éjszakában száguldó Orient Expressz hálókocsijában önfeledten egymásba fonódva forró szerelmi vallomás közepette, ajkuk egymástól el nem válva, csókok üzenetén keresztül kommunikálták szerelmi nyelvüket.

Közben a távolság egyre csökkent közte, az imádott lány és a fagyaltárus között.

A fiatalember fantáziája nem ismert határokat. Hiába ez a szerelmi vágy, nem csupán az érzeteket, de az elme működését is stimulálja, egyúttal hadat üzenve minden racionalitásnak.

A pulttól távolodó boldog vásárlók fagyalt költeményeikkel tovább ajzották érzéseiket, már ami a fagyit illeti. A levegőben puncs, citrom, győri szerelem, velencei álom és még kitudja milyen ízek találtak gombócok formájában gazdára, csupán néhány – méregerős kávét igénylő – törte meg a sorozatot, zamatjukkal árnyalva a fagyaltok ízét.

A lány egyre közelebb került céljához. A fiú számolt. Három, kettő..., már csupán egy vevő van előtte és azután...? Lehet, hogy soha nem találkoznak. Egy fájó emlék marad, pedig milyen felejthetetlen élmény volt. Úgy érezte új időszámítás kezdődött. Semmi sem olyan, mint azelőtt.

Már a lány van a pultnál. Három gombócos fagyit kért. Nyelvével már megnedvesítette a jéghideg csodát, majd sebesen nyaldosni kezdte a szélét.

A fiút pajzán gondolat kerítette hatalmába. Bár én lennék a fagyalt, s a hölgy szájába kerülhetnék, ott úszhatnék.

Istenem miért nem vagyok fagylalt, vagy rágó, amit a hölgy táskájából elővarázsolt.

S abban a pillanatban fagyivá vált, a lány tartotta tölcsérben, s lecsorgott annak oldalán.

Abszurd mese

Történt egyszer, hogy az erdő nyúlállománya beleunt kiszolgáltatott helyzetébe. Farkas, róka, hiúz és a többi ragadozó zsákmányává válni nem szívet melengető. Ráadásul az erdő vadjai mind lekicsinylően bántak vele, még a madarak is kigúnyolták mivel szárnyuk menedéket adott a ragadozók elől. A tapsik egyszer gyűlést hívtak össze, ahol meghányták-vetették sanyarú sorsukat.

A rangidősnek a következő ötlete támadt:

„Kérjünk védelmet az erdő urától, az ordasoktól. Szarvas, őz, vaddisznó mind táplálékuk lehet, a nyúlpecsenye igazán nélkülözhető. Ráadásul a farkasok rossz híre is javulna. Szép dolog a gyengék védelme.”

Megegyeztek abban, hogy a rangidős nyúl vezetésével bizottság keresi fel a farkasokat védelmet kérve.

Történetesen a farkasok is tartottak gyűlést, éppen a jövő év vadászati stratégiáit vitatták meg.

Szó, ami szó, igencsak meglepődtek, amikor a küldöttség beállított. Mondhatni némi tiszteletet is keltettek bátorságukért. A legjobb szónok hírében álló öreg nyúl emelkedett szólásra.

„Nagy tekintélyű farkasok nemzetsége bátorságotok, erőtök előtt az erdő vadjai mélyen meghajolnak. Esedezve kérjük védelmeteket, biztonságban kívánunk élni. Ígérjük mindenben támogatunk benneteket, ha a jövőben az étlapotokról hiányozni fog a mi pecsenyénk,

bőven kárpótolhatjátok magatokat a többi állat elejtésével.”

Elgondolkodtak a farkasok. Tetszett nekik a javaslat, s még egyszer mondom imponált bátorságuk, leleményességük.

A rangidős farkas ünnepélyesen megígérte, hogy védelmükbe veszik őket, s amíg világ a világ, s farkas a farkas nem esik bántódásuk.

A következő időszakban a nyulak, hogy úgy mondjam, elszemtelenedtek. Nagyképűbb, hencegőbb társaságot el sem lehetett volna képzelni. Gúnyolódtak szarvason, őzön, akik feje fölött állandóan ott függött Damoklész kardja, azaz a farkasok támadása. Mindez persze irigységet szült, sőt mi több ellenszenvet. Nézd, akik nem is olyan régen azt sem tudták, hogyan rejtőzzenek el az ellenség elől, most dicsekszenek magas pártfogoltjukkal. Nem jó ez így, mondták a többiek, ámde semmit nem tehettek.

Így teltek el hetek, hónapok, mígnem egyszer egyik napról a másikra eltűntek a nyulak, senki nem talált rá magyarázatot. „Nem értem.” – így a társai.

Eltelt egy kis idő, mikor az egyik farkassal hozta őket össze a sors. Nem tudták megállni, hogy pártfogoltjaik iránt érdeklődjenek.

„Tudjátok vadtársaim, – kezdte mondókáját a farkas – biztosítani akartuk a nyulak tökéletes védelmét. Úgy találtuk, akkor vannak leginkább biztonságban, ha állandóan velünk vannak, ez pedig csak úgy lehetséges, ha bennünk vannak.”

Dittrich Panka

Lóni

A halálom szembenézni a halállal, az élet reményében. Parancs. Kötelesség. Aki idejön, akar valamit, azt célba kell vennem. Kiképzést nem kaptam. Elég, ha elém áll. Felszólítom, (ahogy épp kedvem tartja) hogy most lóni fogok. Aki nem engedelmeskedik azt hagyhatom futni, akár a sóhivatalba is mehet. Majd egy másik célkeresztben úgy is beadja a derekát. Ha tetszik neki, ha nem.

Aztán jöttek az emberek. Nem győztem telegetni. Az eszem megáll! Maradtak volna otthon, ilyen háborús időben, amikor amúgy is hullanak, mint a legyek. Maguktól tartják a fejüket (tudják a dörgést) és puff, lövök. Az előtte lévő képsorokat analizálom. (magamnak) Ez szórakoztat, a lövés az nem. Legtöbben felfelé néznek, mintha a megváltót követelnék. Ó, Uram csak most segíts meg! Vagy azt várnák, hogy szakadjon le az ég, vagy a plafon, mit tudom én. Aztán vannak, akik kicsit oldalra sandítanak, mintha keresnének valamilyen fogódzót. Jobbra az ablaküveg homálya, balra egy óriás tükör. Ilyen helyzetből vajon mit láthat? Nonszensz. Ha majdnem látja, amit nem akarna látni. Muris. Tök mindegy, ki merre és meddig. Én sem menekülök. A tükör felett a térfigyelő lencséjének rabszolgája vagyok. Megfigyel, rögzít, de szerencsére semmit sem hall. Még idáig... Akkor analizálják, ha baj volna. Ha netán valaki balhézna, ezért

vagy azért. Az emberek pedig jöttek és puff és durr. Nem volt baj. Tudtam, magukban nevetnek. Addig jó, míg nevetni tudnak.

A múltkor, na, akkor beparoláztam amikor ő jött. Nem tudom, hogy nevezem a vele való kapcsolati viszonyt. Nem ellenség, inkább felemás kontakt. Igen, ilyen is van. Attól, hogy haragudtam rá, attól még nem az ellenségem. Nekem olyan nincsen, olyat én nem tartok. Haragudtam rá, mert nem úgy állt hozzám, ahogy én akartam volna. Azaz én álltam, ő meg taszajtott egyet rajtam, mert nem úgy álltam, ahogy azt ő akarta. Ez amolyan főbelövés volt, ott, akkor; tőle, nekem. Nem haltam bele. Makacsul hiszem, hogy előbb hal bele az engem és a másokat való eltaszajításokba, mint gondolná. Mert én elengedtem, mindent elengedtem, azt a semmit, ami azért mégis csak valami lett. Ahonnan taszajtanak oda nem térek vissza. Mert minden taszajítás út egy más felé és elvezet olyan helyre, ahonnan már nem taszajtanak. Ezért hívom úgy, hogy felemás kontakt. Megbánt valaki, aztán ennek a bántásnak köszönhetően létrehozok valami újat, amit nem hoznék létre, ha éppen nem bántottak volna meg. Köszönöm.

Elém állt. A szemét lehunyta. Várta, hogy lőjem. Nyissa ki a szemét. Mindegy merre néz, csak nyissa fel a szemét. Ha szemtől szembe állunk, nem lőhetem le úgy, hogy rám se néz. Állt, mint a cövek. Becsukott szemmel magába burkoltan. Aztán lőttem. Kész. Vége. Elengedtem. Érjen oda, ahova érni akar. Jusson oda, hová jutni akar.

Jöttek, még többen. Végre valaki szembe nézett velem, és én voltam meglőve. Nem a fejét, a csiklóját tartotta. Így is

lehet. Ó, ha tudtam volna, senkit nem lőttem volna fejbe, még a felemás kontaktot sem.

Ez van. A hőmérés kötelező, fejen vagy csuklón, vagy akár nyaktájékon.

Lázban égő embert itt és most nem engedhetek be a könyvtárba, csak 37 fok alatt.

2021.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

A műhely.

Én is öregszem. Ezt nem csak abból szűröm le, hogy elment a színe a hajamnak, mások azt mondják megőszültem. Még abból sem, ha a tükör felé fordulva egy tarka színű gyűrött harisnya néz vissza rám, sokkal inkább abból tudom leszűrni, hogy szeretek régi dolgokkal foglalkozni, emlékezni mi volt gyermekkoromban, hogyan éltünk, már ami ebből eszembe jut. Most is így volt. Hazamentem a falumba, és ahogy a járdán lépkedtem nem éppen habkönnyű testemmel, furcsa zaj ütötte meg a fülem. Mintha valaki minden lépésemnél egy kis vasdarabot koppantana a járda betonjához. Lenéztem és láttam, hogy leesett a cipőm sarka. Ebben nincs semmi furcsa, hisz mással is megesik, és ilyenkor elviszik sarkaltatni. Én, viszont ahogy hazaértem - bár addig lábujjhegyen pipiskedtem- hátra mentem az udvarba, ugyan is ott volt apukám műhelye.

Már gyermekkoromban is sokszor serteperéltem ott a sok számomra - nyilván mások számára is- furcsa és ismeretlen szerszámok között. Igaz néha segítettem édesapámnak. Mert a textet , - no nem stekszet akartam írni,- ismertem. Tudtam, hogy az a faszeg és abból tudtam adni neki, ha kérte. Vagy, ha éppen a suszterszeget. Most amikor ismét odamentem én is sokat gondolkodtam a szerszámok láttán, hogy melyik mire való és mit csinált vele apukám. Azt hiszem bárki bejött volna a műhelybe,

közülük is csak kevesen ismerték volna fel, hogy mi, mire is való, vagy mi a neve annak az akárminek, de ezt már egyszer említettem.

Édesapám ugyan is cipész volt. Ahogy hétköznapiasan mondták suszter.

Igaz gyárban dolgozott, a városban, ami közel volt a falunkhoz.

Egyik évben, talán tíz-tizenkét éves lehettem, mikor beutalót kaptunk a szakszervezettől a gyári üdülőbe. Nagy volt az örömöm, hogy megyek a Balatonra két teljes hétre.

Az izgalom akkor hágott a tetőfokára, mikor megérkeztünk és a parton volt az épület, amiben laktunk. Ott volt előttünk a csodálatos park, a kapun kívül pedig az annyit emlegetett, de még sokunknak ismeretlen, soha nem látott Balaton.

Igaz az étkezésekhez sokkal távolabb kellett menni abba az üdülőbe, ahol a felnőttek és családok nyaraltak.

Az természetes volt, hogy azonnal kezdődött az ismerkedés, ki hol tanul, hányadikba jár, ki az apuka, anyuka és mit dolgoznak.

Ekkor kezdődött a félreértés. Az én apukám ugyanis akkor, mint hőkezelő dolgozott, az edzőben így mondtam én is hogy "edző".

Itt az osztályvezetők és mindenféle magas beosztású szülők gyerekei voltak az egyszerű munkás, - akkor százból kilencven kilencszer csak melósnak titulált szülőkgyermekeivel együtt, ez a szó, amit én mondtam úgy hatott, mint a varázsszó!

Ettől fogva kivételezett lettem. Az igazgató kislánya és a fia, de még az üdülőgondnok fia is csak velem akart játszani. Nekem nem kellett szigorúan betartani a csendes pihenőt, hiszen ha a kis Klárka babázni akart, akkor természetes volt, hogy én fent maradhattam a felnőttek üdülőjében és játszottam vele.

Ha ebédnél valaki nem kérte a gyümölcsöt, vagy épp a dinnyét, természetesen én voltam az első, akit megkérdeztek, hogy szeretném-e megenni. Ez így ment két hétig.

Hazafelére viszont jött a hideg zuhany! Persze nem nekem!

Hanem annak a sok engem körülgráló gyereknek, akik felnéztek rám az "edző" lányára. Történt ugyan is, hogy az egyik kísérő, aki tőlünk a második sorban ült rákérdezett, hogy milyen edző is az apukám.

Hízen akkor még igazából csak a foci ment olyan nagyon. Bár lehet, hogy rosszul emlékszem, oly rég volt.

Akkor jött a már említett hideg zuhany, mert büszkén vágtam ki, hogy "vasedző". Jó páran elszörnyűködtek és még kicsit el is húzódtak mellőlem. Volt olyan is, aki bőszen kiabálni kezdett, hogy csaló vagyok és nem is adta volna nekem a dinnye részét, ha ezt tudja, mert ő is szereti. A legdurvább az egyik osztályvezető lánya volt, aki sírva fakadt, hogy neki egy melós gyereke mellett kellett aludni.

Most látom nagyon elkalandoztam, hisz én a műhelyről és a szerszámokról akartam írni.

Ahogy ott a csiriz és ragasztó szagú műhelyben nézelődtem és kerestem egy flekket, hogy sarkat tegyek a cipőmre, a régi bőrök alól egyre több minden került elő. A háromlábú vaskaptafa, a sok sámfa. Talán ma már azt sem tudják a fiatalok, mi is a sámfa. Addig kotorásztam, míg végre megvolt a harapófogó, amivel kihúztam a szegeket a cipőm sarkából, hogy azután sarok is kerüljön rá. Amíg ott keresgéltem a megfelelő méretet, megjöttek a húgomék. A téli tüzelőt kellett elrakni.

Én épp a bőrbe húzott suszterkést szorongattam, szinte éreztem rajta apukám tenyerének a melegét, mikor kicsit megbotlottam.

Majd elájultam, mert a bőr és gumitalpnak való kupacok közül a suszterszék lába volt amibe belebotlottam. Azonnal ki is ráncigáltam.

A húgom meg is jegyezte, hogy ez bizony már nagyon elhasználódott és nem ér semmit.

Én meg csak néztem és járt az agyam, mint ha villanymotor hajtotta volna., Mit is csináljak ezzel az a szerintem ereklye értékű székkal.

A szék mintha érezte volna, hogy körülötte forognak a gondolataim. Szólt hozzám.

- Mit akarsz kezdeni velem? Nem látod, milyen ütött-kopott vagyok? A lábaim is öregek és elkoptak, nincs rajtam más csak por, és sok ragasztó és kátránymaradvány. Ami úgy belém ivódott a majd száz évem alatt, hogy egy kissé fakó négernek is különb színe van.

Míg ezeket a hangokat hallottam, el is felejtettem sarkat keresni, amiért a műhelybe jöttem. Mit érdekelt akkor már a cipősarok!

Hiszen megvolt a megoldás.

Elmagyaráztam a székemnek, hisz már az enyém volt, mert én találtam rá és beszéltem is hozzá, hogy nem kell aggódnia, mert jó sora lesz nálam. A nappalimban fog helyet kapni és egy nagy cserép gyönyörű zöld növényt fog tartani kopott, és megfeketedett ülőkéjén.

Azóta a megígért nagy cserép virág ott díszleg ezen a kincset érő csirizes, szurkos megvénült suszterszéken. Néha mikor öntözöm a virágaimat, mintha öreges, rekedt hangon suttozna nekem.

Tartalom

Ébredj királylány	3
Ölelj át	4
Hahó, álmok	5
Há-rom szó-tag	6
Gyógyulás	7
Csak, csak, csak.....	8
Vég nélkül	10
Lerajzollak.....	11
húsklopfoló.....	12
utazás	15
elgondolkodtam	16
van az úgy	17
a barátságról.....	18
Kréta - körben.....	19
matek.....	20
agyrágó	21
bárányok hajnala	22
lolita.....	24
gubancgyár	25
időháló.....	26
dagonya a izeletes alomban	27
de jó itt a nyár	28

A fénysugár.....	29
Ha a virágok.....	30
Próbababa	31
Hullámok között	32
Sakk.....	36
A latinterem kulcsa.....	41
A fagylalt.....	43
Abszurd mese	46
Lőni	48
A műhely.....	51